

եկեղեցին եւ շքիթալն եւ խցերն ամէն իր ձեռքն էր: Եւ ունէր ժամն էգիբ, վախրՔ տներ: ... Եւ կայր ի նմա ժ.հ հոգի: ... Եւ մեր քարտինալն էր Պուռկէզ, քւերորդին Փափին. զի Հ.հ քարտինալ ունէր Փափն. եւ ամէն քարտինալն ազգի մի նազր էր. իսկ գլուխն եւ մեծն Հայոց լինի»:

Գրիգոր ժ.Գ.ի կոնդակը միւսանգամ Ս. Ժողովի սեղանի վրայ հանուեցաւ ճիշդ 50 տարի յետոյ: 1624ին Ս. Ժողովը ուզեց որ եւ է կերպով իրագործել Քահանայապետի հրամանը: Բայց նկատի առնելով որ արեւելքէն Հոռոմ պատանիներ բերելը կապուած է զանազան դժուարութիւններու հետ, խորհեցաւ Ս. Ժողովը յիշեալ Դպրանոցը բանալ արեւելք այնպիսի տեղ մը, որ թէ եւրոպական հովանաւորութեան տակ ըլլայ եւ թէ մերձաւոր հայաբնակ վայրերու: Այս նպատակի համար յարմարագոյն վայր նկատուեցաւ Գոյա Արեւմտեան Հնդկաստանի ծովեզերքի վրայ:

Ծրագրին գործադրութիւնը յանձնուեցաւ P. Cittadinoի, Միրսայի արքեպիսկոպոսին, որ ծանօթ էր հայերէն լեզուին եւ հայ ժողովողեան: P. Cittadino կ'անուանուի «մէկ կամ միւս Հայաստանի», այս ինքն Նախիջեւանի եպիսկոպոսին Մատթէոս Միրանչեցոյ «օգնական, յաջորդութեան իրաւամբ»: Ունիմ աչքի առաջ Ս. Ժողովին 19 Յուլիս, 1624 թուակիր թուղթը, ուր հաղորդուած է Դպրանոցի մասին կարեւոր մանրամասնութիւնները.